

COAC

Published on *COL·LEGI D'ARQUITECTES DE CATALUNYA* (<https://arquitectes.cat>)

[Home](#) > Mor l'arquitecte Moisés Gallego als 73 anys

Mor l'arquitecte Moisés Gallego als 73 anys ^[1]

© Esther Brosa

**Published:
07 September 2020**

L'arquitecte Moisés Gallego Olmos va morir el vespre del dimarts 1 de setembre del 2020.

La notícia ha entristit profundament els arquitectes de diverses generacions. Moisés Gallego ha estat un referent en el camp de l'arquitectura, la docència i també per la seva implicació amb la cultura. Ens ha deixat un bon arquitecte.

La nostra amistat va començar fa prop de quaranta anys quan, juntament amb altres arquitectes, l'Albert Viaplana ens va convidar a formar part del que seria la seva càtedra de Projectes a l'Escola d'Arquitectura de Barcelona. Érem deu: Moisés Gallego, Enric

Miralles, Josep Mª Gil, Josep Mª Torres, Arcadi Pla, Alberto Noguerol, Marcià Codinach, José Luis Burillo i Joan Arias Roig. Onze comptant amb l'Albert, com un equip de futbol, com ell ens va comentar.

Es tractava d'una aposta per una manera nova de fer les classes de projectes, amb gent molt jove (fins i tot alguns no havien acabat el projecte final de carrera) i amb una gran passió per l'arquitectura.

Aquest fet va ser determinant per a tots nosaltres i va marcar l'inici d'una experiència innovadora i única en l'ensenyament de l'arquitectura.

En Moisès, al començament una mica reservat o tímid, aviat va mostrar una gran capacitat per proposar, per fer i també per aconseguir resultats. Cal pensar en la tenacitat necessària per fer la carrera d'aparellador i després la d'arquitecte, tot i treballant per les tardes en despatxos professionals o en un petit ajuntament per poder pagar-se els estudis i al mateix temps tirar endavant una família amb l'Ana i els fills Alex i Sergi.

Potser que per aquest rodatge vàrem apreciar des del principi la seva capacitat resolutiva, que anava lligada a una visió perspicaç del nucli dels problemes, de com afrontar les actuacions, i ho deia amb claredat: "Aquí lo que pasa es esto, esto y esto..., lo que hay que hacer es...?". Aquesta característica la va conservar sempre en tots els àmbits.

La seva implicació amb la docència es va refermar durant la realització del Doctorat, va guanyar capacitat de síntesi i d'exposició dels seus arguments. Això conduïa a llargues i controvertides discussions amb ell. A la jubilació de l'Albert Viaplana, en Moisès va prendre el rol de cap de la càtedra fins a la seva jubilació el 2017.

A les reunions que teníem abans de les classes, en Moisès defensava un ensenyament que posés l'accent en la relació amb el lloc i la seva millora, la qualitat dels espais, l'adequació al seu ús, la claredat de la proposta, la coherència de l'estructura, l'economia de mitjans... deixant al marge el que en aquell moment es deia "arquitectura de revista".

A les classes, que alguns anys vàrem fer junts, resultava sorprenent la manera de descol·locar als alumnes (que tenien uns vint anys), com per exemple al començament de curs: "Vamos a hablar de arquitectura..." expectació pensant que parlaria de grans arquitectes "a ver, ¿cuánto pesa un metro cubico de madera? ¿y de tierra?", o en una altra ocasió dibuixant en silenci el perfil d'una muntanya, una vall amb el poble, i preguntant a continuació a cada alumne on situaria una casa, marcant en el dibuix les respostes de tots els alumnes per al final fer una lectura del significat de cada lloc que havien escollit.

Amb tot això, l'anàlisi dels projectes a les classes de taller, les teòriques i l'empatia amb els alumnes, en Moisès ha tingut una influència molt important en el desenvolupament professional de diferents generacions d'arquitectes, a més d'haver-se guanyat la seva amistat i respecte.

La seva implicació en la docència era molt forta, a més de a l'Escola d'Arquitectura,

també va donar classes uns anys d'arquitectura interior a l'Escola Elisava i a l'estiu en cursos de l'escola d'Arquitectura de Venècia a Urbino.

Paral·lelament, va formar part de l'equip de redacció de la revista "Quaderns d'arquitectura i urbanisme". La seva participació juntament amb Oriol Bohigas i Josep Quetglas, entre altres, va significar un alè d'aire fresc en les revistes d'arquitectura. També va ser soci fundador de l'associació AxA, Arquitectes per l'Arquitectura i president del Jurat dels Premis FAD a l'edició del 2016.

Però això no pot deixar de banda la seva activitat com arquitecte.

Als primers anys de professió, començaments dels anys 80, formant equip amb altres arquitectes va guanyar dos concursos: el projecte del Parc de l'Escorxador a Barcelona i el projecte de la Seu del Col·legi d'Aparelladors de Lleida. Concursos importants per uns arquitectes joves i que varen ser l'inici de la seva carrera professional, especialment en obra pública.

Al mateix temps, en la vida personal va iniciar un nou camí amb l'Esther Brosa, arquitecta. La seva companya fins als darrers moments.

Els projectes que varen realitzar, primer amb el seu soci Franc Fernández i posteriorment en el seu propi estudi, tenen l'empremta de la seva personalitat. La dedicació i generositat que tenia en la docència també la podem veure en els edificis que va projectar: són clars, s'hi està bé, es construeixen d'una manera racional, són econòmics, no passen de moda, es col·loquen al lloc, millorant-lo, sense estridències...

Edificis com l'Escola La Palmera a Barcelona, les piscines Picornell, la seu del Col·legi d'Aparelladors de Lleida, la plaça de la Constitució a Lleida, el Pavelló Municipal Nova Icaria, l'escola, Institut i Espai esportiu a Montgat, les Piscines Municipals de Tàrraga, el Complex esportiu Municipal Can Arimon a Mollet, les Biblioteques de Can Fabra i Can Saladrigas a Barcelona, la Municipal de Masnou, la del districte IV a Terrassa, entre d'altres. Tots ells exemples de la seva arquitectura.

Aquests darrers anys, en Moisès havia invertit la seva energia en l'escriptura, primer recopilant les classes generals que havia donat (Apuntes de clases de proyectos I, II III), per últim, la història de la Càtedra a l'Escola d'Arquitectura de Barcelona a la qual va dedicar molt entusiasme i que actualment està a impremta.

Moisès, amic, en tots aquest anys en els que hem compartit classes, feines, viatges, festes, has estat vital, generós, inspirador, amic de la broma; tossut i empenyador, sempre cercant el sentit de les coses. Et trobarem a faltar.

Joan Arias Roig

Podeu llegir també "[Moisés Gallego in memoriam](#)^[2]", per Enrique Granell

Source URL: <https://arquitectes.cat/en/node/34581>

Links

[1] <https://arquitectes.cat/en/node/34581>

[2] https://arquitectes.cat/ca/system/files/users/127/etsab_moisesgallego.pdf